

Szabó T. Anna

Kamasz

Fischer Eszternek

Lomb a viharban: rángat, sebeket tép
az indulat, a vágy, a tehetetlen
önsúly, a röghözkötő gyökerek
felett a pörgő, őrült levelek
örvénylő háborgása, hullámverése.

Ki állhat meg a forgó áradásban,
a határokat meghúzni ki tudná?

Hisz nincs irány, csak letről tart erősen
a megszokott szilárdság markolása,
a többi rángás, zúgó szédülés -
hogyan szabadulna, repülne! Konok
kapaszkodás az összevissza szélbe,
beledől, szinte kidől, recseg, suhog,
kavarog, kapkod, kaffog és morog,
harag rángatja, hogyhogy nem szabad,
hisz ott az ég, a tágas, parttalan,
világnyi tér, kell, kell, kell az egész -

nem érzi még, nem tudja, hogy ez az,
ez a vihar a léte közepe,
az indíték, az origó, az ok.

Most még hajlékony, friss és egyenes,
még nyurga, szép, és minden íze ép,
de egyszer, majd, el kell engednie
leveleit és földjét, végleg el -
akkor már kapaszkodna, mozdulatlan
megállna jó helyén, kiállna mindent,
de nem lehet, akkor már nem szabad.

Most szembeszáll a széllel, önmagát
ragadná puszta elragadtatással,
most harcra készen mindenét kitépné,
tápláló földjét megtagadva szállna,
nem bír magával, egy helyben maradni
viharban nem tud, keresi helyét,
az erejét, ég alatt, föld felett,
mert érzi már: egyszer teremni fog.

Ez ellen: ezért küzd az elemekkel -
hogyan elemében lehessen, mikor
a szél eláll, és új kontúrjait
időben-térben végre megtalálja.